

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Sabbato. Christus Dominus rogantibus se peregrinis ut secum maneat,
acquiescit. In dubio certius est, & rationi conformius, alioru[m] rationi te
conformare qua[m] propriæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

minibus, sed mihi pro minimo est, ut ab humano iudice die: qui enim iudicat mo Dominus est, qui seruatorem ab omnibus exigit, splendorem vero non uis. Ignem, inquit, ueni mittere in terram, & quid uolo nisi ut accendantur.

Et post multa, concludas exemplo sancti Ioannis, qui occubuit pro ueritate foeliciter; seruat, inquit, etiam in nobis zelus iste, Carissimi. Feruat amor iustitia, odium iniquitatis. Nemo uitia palpet, peccata dissimulet nemo: Nemo, quod in se est, aequanimiter seruat cum uiderit ordinem deperire, minui disciplinam. Est enim consentire, silere cum arguere possis: & scimus quia

similis poena facientes maneat & consentientes. Adde hic, quod idē Sanctus monet, aut quisquis est Author sermonis de duobus peregrinis, qui habetur inter eius sermones: Quoties, Fev. 2. inquit, in nobis metipsis marcescit anima nostra, Pasche. & possident nos dies afflictionis, ad memoriam ro-uocemus, quid aliquando in oratione senserimus, qualiter locutus nobis sit Dominus: nonne cor nostrum ardens erat in nobis? Ardoris quidem sensus potest deficere, sed vigere debet semper effectus.

Vide in 3. parte, die 4. Augusti.

S A B B A T O.

CHRISTUS DOMINUS ROGANTIBUS SE

Peregrinis, ut secum maneat, acquiescit.

Mane nobiscum, quoniam ad uesperasit. Luc. 24.

VERITAS PRACTICA.

In dubio, certius est, & rationi conformius, aliorum rationi te conformare quam propriae.

RATIO EST, Quia quod propius accedit & nos ducit ad diuinam uoluntatem, hoc est certius & rationi conformius.

Sed in dubio, se aliorum rationi potius conformare quam propria, hoc est, quod propius accedit & nos ducit ad diuinam uoluntatem.

Ergo id est etiam certius & rationi conformius, nec non exemplo Christi Domini, qui sic rationi peregrinorum & uoluntati se conformauit.

I. PUNCTUM.

ET appropinquauerunt castello quod ibant, & ipse se finxit longius ire. Et coegerunt illum, dicentes, Mane nobiscum, quoniam ad uesperasit, & inclinata est iam dies. Et intrauit cum illis; Et factum est dum recumberet cum eis, accepit panem & benedixit, ac fregit & porrigebat illis. Et aperti sunt oculi eorum, & cognouerunt eum, & ipse euauit ex oculis eorum.

Hæc Sacer Evangelista: ex quibus facillime intelliges, quanta facilitate Christus Dominus acquieuit uoluntati Discipulorum, & rationi quam protulerunt, ut ei dissuade-

rent à longiori uia; quod scilicet inclinata jã esset dies. Pater etiam quanta cum humilitate & charitate minimè ambitiosa, ingressus fuerit exiguum illud domicilium, accubuerit mensæ, panem acceperit & portexerit, ac denique se illis in omnibus parem aut inferiore reddiderit Rex ille Gloria, Rex ille Regum & Dominus dominantium. Non sic humana solet ambitio & superbia cedere alijs, nō sic alienæ se conformare rationi & uoluntati: sed sibi potius omnes subicere & in suam attrahere dominationem. Vnde inter superbas semper Prov. 13: Iurgia sunt, ut ait Sapiens, & ubi fuerit superbia, ibi erit & contumelia: ubi autem humilitas est, ibi & sapientia; qua fit, Vt in quouis dubio iudicetur certius & rationi conformius, aliorum rationi se conformare potius quam propria.

Quæ certè Veritas cum in quotidiano & frequenti sit usu, plurimum expendi debet, ne quid contra peccetur. Sic autem facile declaratur, quia quod accedit propius, & quod rectius ac securius nos ducit ad diuinam uoluntatem cognoscendam & faciendam, illud est sine controversia semper certius & alijs omnibus præferendū. Quid enim quærimus, aut certè quid aliud à nobis quærendū est, quam quod ita commendat Apostolus, dum ait, non cessamus, pro uobis orantes & postulantes ut impleamini agnitione uoluntatis eius in omni sapientia

pientia & intellectu spiritali, ut ambuletis digne, Deo per omnia placentes, in omni opere bono fructificantes, & crescentes in scientia Dei. Rutsum ibidem; Semper sollicitus pro vobis in orationibus, ut stetis perfecti, & pleni in omni voluntate Dei, Expende illud omni, nempe ut sepe dictum est, in substantia, in modo, & in fine rei cuiuslibet peragenda; quæ est voluntas illa triplex, de qua idem Apostolus ut probetis quasi voluntas Dei bona, & beneplacens & perfecta; Neque enim aliter dici potest fieri omnis Dei voluntas, nisi fiat, quod præcipit, & quomodo vult fieri, ac tandem quia sic illi placeat. Si quod horum trium omittatur, licet alia duo permancant, pavendum illud audietur; Non est mihi voluntas in vobis, id est, quandoquidem vobis non placeo, neque mihi placeatis. Potest tunc aliquid audiri gravius?

II. PUNCTUM.

SED in dubio, se aliorum rationi & voluntati conformare potius quam propria, hoc est, quod accedit propius & quod nos ducit securius ad divinam cognoscendam & faciendam voluntatem. Primum quidem sic fieri potest, ut alter de re præsentem melius sapiat & lentiat quam nos; unde eius consilio acquiescentes quod bonum est tenemus, & ab omni specie mala nos abstinemus, ut est apud Apostolum. Deinde verò quotiescunque minus est propriæ nostræ voluntatis in quovis nostro negotio, plus esse potest divinæ; cui nihil est adeo contrariū ac nostra voluntas, diserte sanctus Bernardus: voluntatem, inquit, dico propriam, quæ non est communis cum Deo & hominibus; sed nostra tantum. Hac adversus Deum inimicitias exercens est, & guerram crudelissimam: Quid enim odit aut punit Deus præter propriam voluntatem? esse voluntas propria, & infernus non erit. Denique, cum hoc sit propriū divinæ providentiæ; unumquemque nostram regere potius per alium quam per nos ipsos; certe qui se regendum sinet, is propius semper accedit ad illam divinam ordinationem & voluntatem, quam si relicto aliorum consilio sibi confideret. Sic apte sapiens: Simpliciter iustorum diriget eos, Et rursum: Injustitia simplicis dirigit viam eius. Id est, sicut simplices se sinunt facile regi, sic etiam securius reguntur, & tutius diriguntur ad voluntatem Dei perficiendam, quam qui non sic se sinunt regi: Quando hæc sola

esset simplicitas & humilitas, quæ qui se aliorum rationi summittit potius quam suo credit ingenio, sic Deo grata & accepta est, ut expresse dicatur, voluntas eius in iis qui simpliciter ambulant.

Neque alia certitudo certior de divina voluntate in his ipsis operibus, quæ de se bona, dicuntur, haberi potest, quam si non ex propria voluntate sed alieno potius fiant ductu: quia videlicet nihil est tutius ad voluntatem Dei perficiendam, quam sic regi & dirigi, ut sæpe alias dictū. Quantò id verius & certius in partibus in dubiis & incertis operibus? Nam si tam grande malum est voluntas propria, ut quæ post se sunt aperte bona, bona tamen non sint, quia plura sunt ex voluntate propria potius quàm divina, quantò id magis timendum esset in aliis, quæ non sunt tam manifestè bona? Ecce in die jejuni vestri invenitur voluntas vestra! nunquid tale est jejunium quod elegit? Quodnam verò est quod elegit? quodnam est signum eius electionis? nempe, dum non facis vias tuas, & non invenitur voluntas tua. Hoc est enim quod sequitur in propheta. Hoc est signum voluntatis divinæ. Hæc eius nota certior, & certitudo notior, si in re agenda non tuo sed alieno potius ducaris consilio. Velle hæc relata tam aperte veritati?

III. PUNCTUM.

IN dubiis igitur & incertis hoc est certius & rationi conformius, aliorum se potius conformare rationi quam propria; quia sic certius ad divinam accedimus voluntatem, in qua perfectè adimplenda, ut non semel audisti, tota vitæ nostræ ratio & firmamentum consistit; facientes voluntatem Dei ex animo, inquit Apostolus loquens de servitio exhibendo Dominis carnalibus, in quorum voluntate ait voluntatem Dei contineri quam servi faciant, quoties Dominis suis obediunt. Sic proportionem quadam servata, tenendum est, quod, quando in negotio vel quovis rei agenda occurrit dubitatur de divina voluntate, certius illa dignoscitur & adimpletur ex aliorum consilio & ductu quàm nostro proprio. Licet enim alius in illo dubio æquè possit errare ac nos; nos tamen eius potius voluntati quam nostræ obsequentes, minus errabimus quam si nobis solum credidisset. Nihil ad pacem & veram libertatem securius, ut expresse habes

bes in libro de Imitatione Christi; ubi sic Dominus: *Fili, nunc docebo te viam pacis & vera libertatis: stude fili, alterius potius facere voluntatem quam tuam. A DOMINO egressus est sermo: non possumus extra placitum eius quidquam aliud loqui tecum.* Sic parentes Rebecca, sic alii quivis probati viri de divina voluntate sentiunt & farentur se melius eam per alios quam per se nosse.

Quid quod ipse Dominus nihil ex se, nihil ex propria se voluntate facere toties professus est. Et quod magis mirum, non modò

ex Divini Patris nutu totus pendebat, sed ex ipsis hominibus, quos vitæ suæ rectores habuit & quodammodo directores, unde aptè S. Bernardus, *Attende quid fecerit magni consilii Angelus, quomodo consilium suum postposuerit consilio vel magis voluntati mulieris unius, Domine beatam Virginem loquor, & fabri pauperis; ipse est Ioseph.* Et nonnullis interjectis tandem concludit, *Quis jam non erubescat obstinatus esse in consilio suo, quando suum ipsa Sapientia deseruit? Vide infra, Feria 5, quæ est Ascensionis Octava.*

DOMINICA III. POST PASCHA.

DE TRISTITIA ET GAUDIO APOSTOLORUM EX ABSENTIA ET PRÆSENTIA DOMINI.

EUANGELII hodierni tres distingui possunt & considerari partes, quæ tamen eodem tendunt, ut confortemur in adversis.

Prima his continetur verbis. *Modicum, & jam non videbitis me: & iterum modicum, & videbitis me, quia vado ad patrem:* Et quæ sequuntur de dubio Apostolorum circa hæc verba.

Secunda, cum Dominum interrogare vellet Apostoli, nec auderent, sic ipse sermonem continuavit, *Amen, amen dico vobis, quia plorabitis & siebitis vos, mundus autem gaudebit, vos verò contristabimini, sed tristitia vestra vertetur in gaudium.*

Tertia proponit similitudinem, quæ ex tristitia gaudium nasci apparet. *Mulier cum parit, tristitiam habet, quia venit hora ejus: cum autem peperit filium, jam non meminit pressuræ propter gaudium, quia natus est homo in mundum. Et vos itur, nunc quidem tristitiam habetis: iterum autem videbo vos, & gaudebit cor vestrum, & gaudium vestrum nemo tollet à vobis.*

Horum autem omnium literalis sensus duplex esse potest. Primus, ut modicum illud tempus, quo Apostoli non essent visuri Christum, & inde tristes futuri, sit tempus passionis, nempe illud triduum quo passus, mortuus & sepulchro jacuit in sepulchro. Tempus verò

quo eum rursus visuri essent & gavisuri, tempus sit quo resurgens Dominus sua illos præsentia recavit.

Alter sensus est, ut tempus tristitiæ Apostolorum, & absentia Christi, sit totum tempus, quo vixerunt Apostoli, multumque laborarunt in disseminando Evangelio, ac veluti patientia salute proximi: tempus autem eorum gaudii & præsentia Domini sit beatitudo æterna qua perfruuntur. Ex quibus omnibus, quæ sunt magis moralia & practica ut facilius eruantur, tres ex unaquaque parte proponuntur veritates.

Ex Prima Evangelii parte, de modico vita tempore.

I VERITAS PRACTICA.

Nil tam modicè creditur quàm modicum vitæ tempus, cum nil tamen sit tam credibile.

RATIO postrema partis, quæ magis declaranda videtur, hæc est, quod nil sit tam credibile quàm quod sensu, ratione, & scripturarum auctoritate quæ fidem divinam faciat, percipitur, ac ipsis quodammodo cernitur oculis.